

[Steen Folke.]

der ikke skal indtræffe disse temmelig kraftige huslejestigninger, som vi i øvrigt er klar over vil finde sted.

Vores afvejning af de to hensyn, som er omhandlet af lovforslag nr. L 108, nemlig at vi er imod fristforlængelser, men at vi på den anden side kan gå ind for tilskuddene, medfører, at vi, hvis forslaget vedtages uden det af os stillede ændringsforslag, vil undlade at stemme om det samlede forslag ved tredje behandling.

Om vores eget ændringsforslag må jeg sige, at det sådan set er et meget moderat realpolitisk ændringsforslag, vi har fremsat. Vi har i ændringsforslaget foreslået, at kommunerne fortsat skal have mulighed for at dispensere fra fristerne i hvert enkelt tilfælde, hvor ejeren kan dokumentere, at leveringstider o. lign. gør det umuligt at overholde fristen, så jeg mener, at det er et forslag, som i høj grad er praktisk. Det er udelukkende et spørgsmål om politisk vilje til at stramme de frister, sådan at der virkelig bliver gjort noget nu. Jeg vil altså anbefale vores eget ændringsforslag.

Så vil jeg i øvrigt sige, at vi ikke vil blande os i de mindre ændringer af finansieringsreglerne, der er foreslået fra regeringens side, fordi vi som sagt er imod hele hovedprincippet i finansieringen. Derfor vil vi hverken stemme for eller imod de ændringer, man forestiller sig dér.

Derimod vil jeg godt komme med nogle bemærkninger om det forslag, vi har fremsat i fælleskab med SF og DKP om genhusningspligten.

Hr. Bjørn Poulsen var kort inde på, at det jo er et af nøgleproblemerne i forbindelse med hele brandsikringssagen, og dér har vi jo altså fremsat et forslag, som efter vores mening ville løse en del af de problemer, der er her. Men regeringen vil ikke være med og påberåber sig i sin afvisning af vores forslag den frivillige aftale med grundejerne.

Jeg mener, at det er værd at slå fast, at hvis grundejernes løfter, som var baggrunden for denne aftale og for, at regeringen i første omgang afstod fra at indføre en eller anden form for genhusningspligt, var blevet holdt, så skulle der allerede i dag være stillet 1.000 lejligheder til rådighed for brandsikringsgenhusning på frivillig basis, men realiteten er jo, at grundejerne selv har måttet erkende, at de ikke engang halvt har opfyldt dette løfte. De nævner 400-500 lejligheder. Oven i købet er det sidste

par hundrede først kommet til her på det sidste, hvor man bl. a. har ført en kampagne med henvisning til det forslag, vi har fremsat, som et skræmmemiddel for ligesom at vise, hvad der ellers kunne ske, hvis ikke der fandtes en løsning på frivillig basis. Jeg tænker bl. a. på den leder, der har stået i »Huset«s januarnummer, og som vi citerede ved første behandling.

Væsentligere er det måske nok, at selv om de 1.000 lejligheder var fremskaffet, så ville det langt fra have været tilstrækkeligt til at klare genhusningsproblemerne uden at slække på brandsikringskravene. Det er en kendsgerning, at over halvdelen af de lejligheder, som Københavns kommune i første omgang havde dømt til nedrivning på grundlag af brandsikringsloven, nu i stedet kun vil blive underkastet lempet brandsikring. Det betyder, at omkring 2.000 af de allerværste brandfælder fortsat skal benyttes som menneskebolig i årevis, endda med dispensation fra de almindeligt gældende brandsikringsbestemmelser.

Det er ligeledes en kendsgerning, at den ændrede politik på dette område har snæver sammenhæng med genhusningsmulighederne. Det er en kendsgerning, at boligministeriet i sit cirkulære om brandsikringen direkte fastlægger, at der ved afgørelsen af, om en ejendom skal nedrives eller blot lempeligt brandsikres, tages hensyn til genhusningsmulighederne, til trods for at et sådant hensyn overhovedet ikke er nævnt eller på anden måde har hjemmel i den lov, som folketinget har vedtaget.

På dette grundlag har Københavns kommune reduceret antallet af nedrivninger fra 4.000 til 1.800 lejligheder. Det er en kendsgerning, at kommunens repræsentanter sidste år i november erklærede, at selv med de reducerede nedrivninger var der ingen mening i at fremskynde de administrative afgørelser, så lovens frister blev nogenlunde overholdt, for der var alligevel ikke genhusningsmuligheder for de udsanerede.

Det er på den baggrund, det skal bedømmes, når flertallet – som for resten er nogenlunde det samme flertal, der åbnede op for den helt store spekulation i den gamle udlejningsmasse – afviser forslaget om genhusningspligt.

Man har forøget boligselskabernes genhusningspligt. Ja vel. Det har vi ikke noget imod, det er vel endda nødvendigt. Brandsikring er som bekendt ikke det eneste, der medfører genhusningsopgaver, men det er ikke tilstrækkeligt, som vi har været inde på det. Desuden